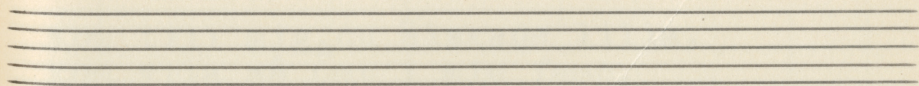
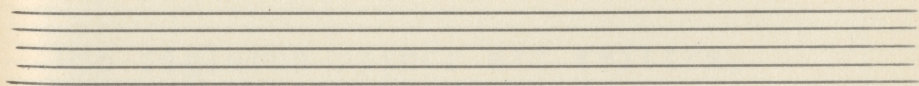
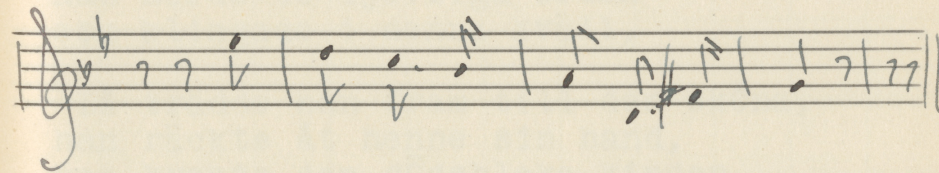
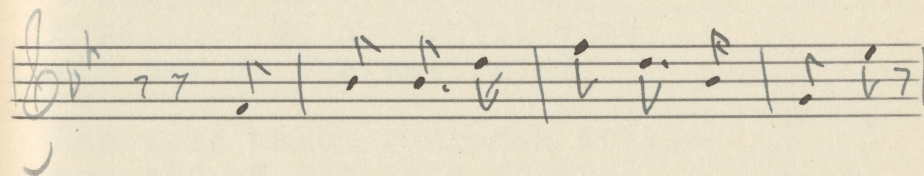
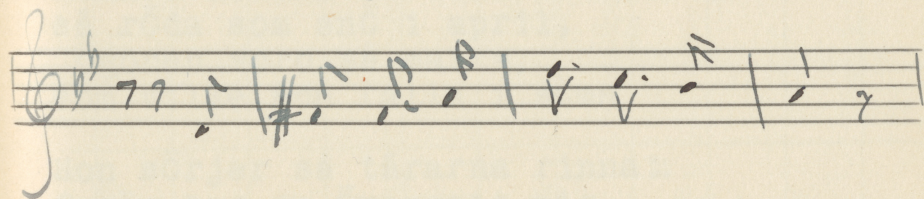
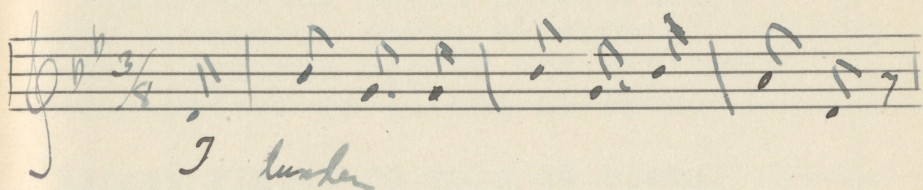

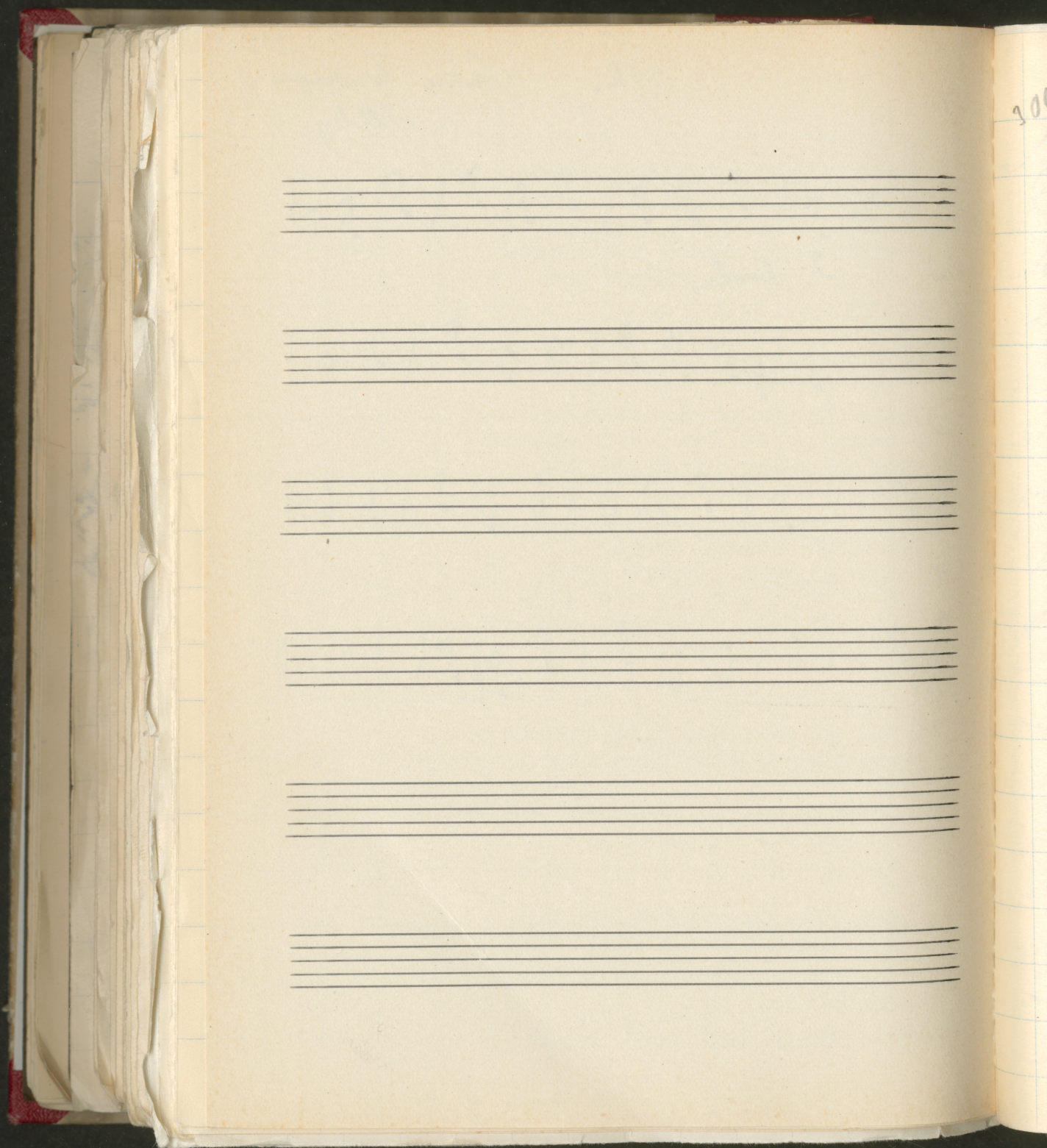
206

112.

Aine Erickson,
Illby

204

II lunden där invid havsstranden
där blommorna dofta så skönt,
där fåglarna upphör att kvittra,
där sitter en flicka så skön.

Hennes kinder de voro så bleka,
så röda som snö i april,
ögonen voro så matta,
som ville hon falla i sömn.

Hon sörjer så tårarna rinna:
O säg, har du övergett mig,
o säg, har du nu brutit eden,
säg har du övergett mig?

Han stod bakom buskarna stilla
och såg på den kära ibland,
han hörde de ljuvliga orden
som klingade i denna kväll,

Då trädde han fram till den sköna,
han räckte åt henne sin hand,
han kyssade den dödsbleka kinden
och slöt henne uti sin famn.

Och fåglarna upphör att kvittra,
löven de prassla ej mer,
men hennes ungdomliga hjärta
upphör väl aldrig att slå.

Kom till mig, du älskade lilla,
kom vila så ömt i min famn,
kom hör vad som står i mitt hjärta,
kom skänk mig din kärlek, din tro.

112
Kom brenn mig din kärlek, din tro,
kom hör vad som står i mitt hjärta,
kom vilja så Guds i min lamm,
kom till mig, du älskade lilla.

Upphöj väl aldrig att slå,
men hennes ungdomliga hjärta
löven de prassla så mer,
och föglarna upphör att kvittera.

Och så följ henne ut i sin lamm,
hon kyssade den dödsbliska kunden
han räckte åt henne sin hand,
och trödde han fram till den sköna.

Som kinnade i denna kväll,
han höjde de ljovliga orden
och såg på den käre följande,
han stod bakom buskarna stilla.

Säg här du övergett mig?
O säg, har du nu brutit eden,
O säg, har du övergett mig?
Hon söjer så tårarna rinnas.

Som ville hon talas i sömn,
Gömen voro så mörka,
Så röda som and i april,
Hennes kinder de voro så bleka.

Det stöter en flicka så skön,
Det föglarna upphör att kvittera,
Det blommar det så skönt,
I lunden där invid havsstranden.